DE NOTENKRAKER EN DE MUIZENKONING

DE NOTENKRAKER EN DE MUIZENKONING

E.T.A. HOFFMANN

DIDEROT

ISBN: 9789403963945
Oorspronkelijke titel: *Nußknacker und Mausekönig*
© 2026 Wilma Baltus. Alle rechten voorbehouden.

De notenkraker en de muizenkoning

Kerstavond	7
De geschenken	11
De beschermeling	15
Wonderlijke dingen	19
De veldslag	27
De ziekte	33
Het sprookje van de harde noot	39
Vervolg van het sprookje van de harde noot	45
Het slot van het sprookje van de harde noot	51
Oom en neef	59
De overwinning	63
Het poppenrijk	71
De hoofdstad	77
Het slot	85

Kerstavond

Op 24 december mochten de kinderen van geneesheer Stahlbaum de hele dag niet in de middelste kamer komen, laat staan in de aangrenzende pronkkamer. Fritz en Marie zaten dicht tegen elkaar aan in een hoekje van het achterkamertje. De avondschemering was al ver gevorderd en ze begonnen het behoorlijk griezelig te vinden, want zoals altijd op die dag werd er geen licht binnengebracht. Fritz fluisterde zijn jongere zusje, dat pas zeven jaar was geworden, heel geheimzinnig toe dat hij al sinds de vroege ochtend geritsel, gerammel en zacht geklop uit de afgesloten kamers had gehoord. Ook was er kort tevoren een klein, donker mannetje met een grote kist onder zijn arm door de gang geslopen. Fritz wist echter heel zeker dat dit niemand anders dan peetoom Droßelmeier was geweest. Marie klapte van blijdschap in haar handjes en riep: 'Ach, wat zou peetoom Droßelmeier nu,weer voor moois voor ons hebben gemaakt?' Rechter Droßelmeier was bepaald geen knappe man. Hij was klein en mager, had een gezicht vol rimpels en droeg over zijn rechteroog een grote zwarte ooglap. Haar had hij helemaal niet, en daarom droeg hij een bijzonder mooie witte pruik. Die was echter van glas gemaakt en vormde een waar kunstwerk. Peetoom was trouwens zelf ook een buitengewoon vernuftig man. Hij wist zelfs alles van klokken en kon ze eigenhandig maken. Wanneer een van de prachtige klokken in het huis van de Stahlbaums ziek was en niet meer kon zingen, kwam peetoom Droßelmeier langs. Hij zette zijn glazen pruik af, trok zijn gele jasje uit, bond een blauwe schort voor en begon met scherpe instrumenten in het uurwerk te prikken. De kleine Marie kreeg er haast zelf pijn van, maar de klok ondervond er geen enkele schade van. Integendeel, ze kwam weer tot leven en begon meteen vrolijk te snorren, te slaan en te zingen, tot grote vreugde van iedereen. Wanneer peetoom op bezoek kwam, had hij

altijd wel iets moois voor de kinderen in zijn zak. De ene keer was het een mannetje dat met zijn ogen draaide en beleefde buigingen maakte, wat er bijzonder komisch uitzag, de andere keer een doosje waaruit een vogeltje tevoorschijn sprong, en dan weer iets anders. Maar met Kerstmis had hij altijd een prachtig, kunstig werkstuk gemaakt dat hem heel wat moeite had gekost. Daarom werd het, zodra het cadeau was gegeven, door de ouders zorgvuldig opgeborgen. 'Ach, wat zou peetoom Droßelmeier nu weer voor moois voor ons hebben gemaakt?' riep Marie opnieuw. Fritz dacht dat het deze keer vast een vesting zou zijn, waarin allerlei prachtige soldaatjes heen en weer marcheerden en exerceerden. Dan zouden er andere soldaten komen die de vesting wilden binnendringen, maar de soldaten binnen de muren zouden dapper met hun kanonnen op hen schieten, zodat het geweldig zou bulderen en knallen. 'Nee, nee,' onderbrak Marie hem. 'Peetoom Droßelmeier heeft me verteld over een prachtige tuin met een groot meer. Daar zwemmen schitterende zwanen met gouden halsbanden rond, die de mooiste liederen zingen. Dan komt er een klein meisje uit de tuin naar het meer. Ze lokt de zwanen naar zich toe en voert ze zoete marsepein.' 'Zwanen eten geen marsepein,' viel Fritz haar nogal bits in de rede. 'En een hele tuin kan peetoom Droßelmeier ook niet maken. Eigenlijk hebben we niet zoveel aan zijn speelgoed. Alles wordt ons immers meteen weer afgenomen. Dan heb ik toch veel liever de cadeaus die we van papa en mama krijgen. Die mogen we tenminste houden en daar kunnen we mee doen wat we willen.' De kinderen bleven druk gissen naar wat ze deze keer zouden krijgen. Marie vond dat juffrouw Trutchen, haar grote pop, de laatste tijd erg veranderd was. Ze was onhandiger dan ooit en viel om de haverklap op de grond, waarbij ze telkens lelijke plekken op haar gezicht opliep. Van schone kleren was inmiddels al helemaal geen sprake meer. Zelfs een flinke uitbrander hielp niets. Bovendien had mama geglimlacht toen Marie zo blij was geweest met Gretchens kleine

parasolletje. Fritz verzekerde haar op zijn beurt dat er in zijn paardenstal dringend een flink vospaard ontbrak en dat zijn troepen bovendien helemaal geen cavalerie hadden. Dat wist papa maar al te goed. De kinderen wisten dus dat hun ouders allerlei mooie cadeaus voor hen hadden gekocht en die nu aan het uitstallen waren. Maar ze waren er ook van overtuigd dat het lieve Christuskind met zijn vriendelijke, vrome kinderogen zijn licht over de geschenken liet schijnen en dat ieder kerstcadeau, alsof het door een zegenende hand was aangeraakt, een vreugde schonk die met niets anders te vergelijken viel. Hun oudere zus Luise herinnerde hen daaraan terwijl ze maar bleven fluisteren over de cadeaus die ze hoopten te krijgen. Ze voegde eraan toe dat het toch het heilige Christuskind was dat de kinderen, door de handen van hun lieve ouders, altijd schonk wat hun werkelijk vreugde en plezier kon bezorgen. Het wist veel beter dan de kinderen zelf wat hen gelukkig zou maken. Daarom moesten ze niet van alles wensen en op allerlei dingen hopen, maar stil en vroom afwachten wat hun geschonken zou worden. De kleine Marie werd er heel nadenkend van, maar Fritz mompelde in zichzelf: 'Een vospaard en huzaren zou ik toch wel graag hebben.'

Het was inmiddels helemaal donker geworden. Fritz en Marie kropen dicht tegen elkaar aan en durfden geen woord meer te zeggen. Het was alsof er zachte vleugels om hen heen ruisden en alsof ze heel in de verte wondermooie muziek konden horen. Een helder schijnsel gleed langs de muur. Toen wisten de kinderen dat het Christuskind op schitterende wolken was weggevlogen, op weg naar andere gelukkige kinderen. Op datzelfde ogenblik klonk er een zilverhelder gerinkel: 'Tingeling, tingeling!' De deuren vlogen open en uit de grote kamer straalde zo'n overweldigende glans dat de kinderen met een luide kreet van 'Ach! Ach!' als versteend op de drempel bleven staan. Maar papa en mama kwamen naar de deuropening, pakten de kinderen bij de hand en

zeiden: ‘Kom maar, kom maar, lieve kinderen, en kijk eens wat het heilige Christuskind jullie heeft geschonken.’